

יצאנית לכל עת

מאז יצאה היצאנית מישל מרסייה, ולא חזרה במשך עשרות שבועות, בקולנוע בן-יהודה בתל-אביב, פשטו היצאניות כמגיפה על לוחות המודעות. כל סרט הוא מחוץ-לארץ, מחפשים בו מייד יצאנית, כדי להכי-ניסה לשמו העברי, ואם לא יצאנית, אז לפחות אונס קטן אחד, לעידוד הקהל הספי-קן. (דרך אגב, שמו המקורי של הסרט היצאנית שיצאה ולא חזרה היה רעם האלטי).

וכך קורה שבימים אלה יש יצאנית וקלפן ופוצה ושוטר, והקהל הנוהר לר-אות את השתוללויות המין בשני סרטים אלה, ומצפה לאורגיות מדהימות, יוצא מכליו מרוב כעס, שובר בקבוקים, צורח בקול גדול, והופך את הביקור בקולנוע לגיהנום. וכל זאת מדוע? פשוט, משום שרימו אותה.

אותם פירסומאים מעוותי-נפש, המאמי-נים כי אך ורק פרוצות יכולות להביא צי-פים לאולם-הקולנוע, שוכחים שמקייב וגברת מילר (בעברית הקלפן והיצאנית) הוא סרט איטי, בנוי כולו על אווירה וצילומים אסתטיים. ויש בו רק מעט מין, ואילו מאקס וסוחרי הגרנטאות (בעברית הפרוצה והשוטר) הוא סרט המטפל בבעי-יות מוסר המישטרה דווקא, ולא במוסר הזונות. משני הסרטים אפשר ליהנות, אם צופים בהם בצורה תרבותית, ועוקבים אחר הנעשה על הבד. אבל שוחרי היצ-אניות הרי באו לקולנוע למטרות שונות לגמרי.

ובכן, אזוהרה לכל המועוניינים: וידוי מאונס, המוצג השבוע בקולנוע צפון, אינו בדיוק מה שהשם רומי. במקור רצו לזה הוודיזים המתוקים ביותר. כנראה שבעיני מי שהמציא את השם העברי, האונס הוא הדבר המתוק ביותר.

תדרין

תל-אביב

*** כנדה לגונב סוסים יהודי (אפיר, ארצות-הברית) — מצחיקון נוס-טאלגי על מעשי-קונדס של יהודים בעיירה על גבול רוסיה-פולין, בתחילת המאה צנוע, אבל סימפטי מאוד. עם אלי ואלאך ויול ברינר.

*** הפרוצה והשוטר (הוד, צר-פת) — מפקחי-מישטרה מדרבן פירחחים למעשה-שוד, כדי שיוכל ללכוד אותם ב-שעת המעשה. סרט מעניין על מוסר חבר-רתי מעוות. מישחק מעולה של מישל פי-קולי בתפקיד המפקח, רומי שניידר.

*** מעודם לא שרתי לאכי (שדרות, ארצות-הברית) — דרמה רגישה על אב זקן ובנו המבוגר, שאינם מוצאים עוד שפה משותפת. מישחק מעולה של מלווין דאגלס, האב הקשיש.

ירושלים

*** גיבעת השטן (חן, ארצות-הברית, איטליה) — מערבון מקצועי מאוד, נוסח 12 הנוגעים נגד האינדיאנים, אומנם הריגת אדם הופכת בו לדבר מומלץ, אבל הפעילות מססיקה לטשחק כל מישחק מוסרי.

*** מרכבות האלים (ארנון, גר-מניה) — תעודון, המנסה להוכיח כי תרי-בויות מעולמות אחרים סיעו לאנושות בהתקדמותה (איוו התקדמות?). חלק מן-הסרט יושני מאוד, אבל הסיום מרתק בהחלט.

חיפה

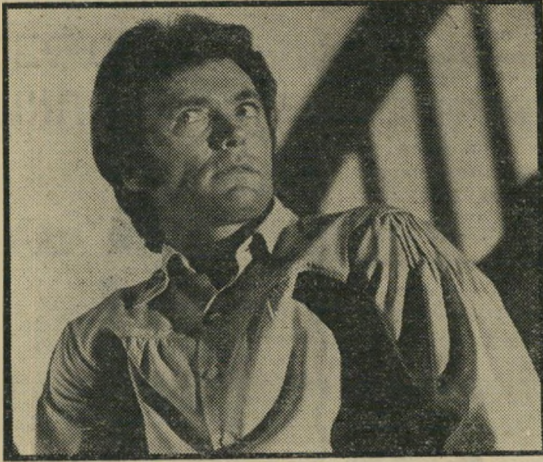
*** התפשטות (ארמון, אר-צות-הברית) — הנושא החוזר של התנגי-שות הורים וילדים באמריקה, כפי שהיא משתקפת בעינו האוהבת ובהבנה האנושית של הבמאי הציכי פורמן. מומלץ.

*** סאטיריקון (בית-רוטשילד, איטליה) — פליגי מחזיר לחיים את רומא מלפני אלמיים שנה, ומתכוון בעצם לרומא של היום, בסרט המהווה את האורגיייה החזותית המדהימה ביותר שידע הקולנוע.

המין החלש,

המין האכזר

איסטוד: פצוע בין חיות הטרף

אפשר להפליג עוד בשבחים על הווירטואוזיות הטכנית של סיגל, שכל תעלול-מצלימה וזווית מוזרה משרתים מטרה מוגדרת בהחלט; ולהתפעל מאיכות הצילום הנדי-רה של ברוס סורטיס (נצר למשפחת צלמים מעולים), ומהאפקטים המוסיקליים המוזרים של לאלו שיפרין, אמנם יש פה ושם סמליות שקופה (הקבלה בין החייל לעורב), אבל אין זאת סיבה לזלזל בסרט מותח זה.

הנקמניות (חן, תל-אביב, אר-צות-הברית) — חייל צפוני (קלינט איסטוד) פצוע נאסף לפנימיית-נערות דרומית, במלחמת האזרחים בארצות-הברית. כדי להבטיח שלא ימסרוהו לאויב, הוא מנסה לעגוב, בצורה זו או אחרת, על מנהלת המקום, על סגניתה, ועל שש התלמידות, הנענות, כל אחת בדרכה, לתימרוני-האהבה שלו, ומתחרות ביניהן על הזכות לשגול בו. דונאלד (ה"רוצחים") סיגל, במאי ותיק, השולט בכל אמצעי-הביטוי של האמנות-השביעית, והיודע להשתמש בהם בדיוק בצורה הנכונה, נעזר בסיפור זה, שהוא ספק מתח וספק אימה, כדי להמחיש דברים רבים ושונים. הפנימייה הדרומית, עם כל גיוניו הנימוסין המוג-זמים ולימודי הצרפתייה, איננו אלא קרצרות והנשים שבו, הן חיות טורפות, המסוכנות לפחות כמו החיילים העוברים על הדרך, לפני הפנימייה. ואילו בהתמודדות בין החייל, המשלה את עצמו שהוא מערים על הנשים, לבין הנשים עצמן, מתברר עד מהרה כי אין לו אפילו סיכוי קלוש לנצח.

לכל אורך הסרט מפורזות הערות ציניות נוספות על דרכי-המחשבה האמריקאיות הבריאות. למשל: האויב הוא חיה מסוכנת, יש להשמידה באכזריות, כך סוברות כמה מנערות המוסד (ונא לזכור שהאויב, באותה מל-חמה, לא היה בעל עיניים מלוכסנות, כמו בימים אלה).

רוצח-בשכר

נוחפש אנות

הנדרי וקין: מוות בין ביריונים וזונות

האומר שרוצח-בשכר יכול להיות אנושי, והוא בכל מיקרה עדיף על העלוקות המפעילים אותו, או על מלשינים ומר-גילב למיניהם.

במעגל הנקמה (סינרמה, תל-אביב, אנגליה) — מאחר והפשע המאורגן חרץ לאופנה ולכותרות בכל רחבי-העולם, הגיוני הוא שגם עולם-הסרטים ישתמש בנושא זה, אשר הביא לו ברכה רבה בשנות ה-30 וה-40. ואמנם, סרט זה מנסה לחקות בכל את אווירת וסיגנון הפשעונים האמריקאיים, אשר תעלו בזמנו לגדולה שחקנים כמו האמפרי בוגארט או ג'יימס קאני. הגירסה המודר-נית שלהם הוא, במיקרה זה, מייקל קיין, המגלם רוצח-בשכר, קשוח וחסר-רחמים, היוצא לעיר-שדה, למרות התי-נגדות מעבידו, כדי לגלות את האמת על רצח אחיו. החיי-פוש אחר האמת מוביל אותו דרך מלכי-פשע, מהמרים, סתם ביריונים וזונות. המוות נזרע על ימיו ועל שמאל, הכל מתנהל בקצב רחוק, עד לסוף המר.

מייקל קיין אמנם אינו נראה נוקשה כמו ג'ורג' ראפט או אדוארד ג'י, רובינסון בימים הטובים, אבל התנהגותו נמרצת והולמת בהחלט, את דמות הרוצח-בשכר. כל הסו-בבים אותו יוצרים תמונה משכנעת של עולם מלא שקרים ומעשי-תרמית, עולם תחתון המשגשג על כל צעד ושעל. הסרט מצליח אפילו להחזיר סוג מסויים של מוסר שחור,

נולאכיה שרת

נולאכיה חבלה

ג'אגר: תהום בין אבנים מתגלגלות

מכון, מצולם בתיכונן ודיוק רב על-ידי צוות טכני משובה. כסרט, "תנו לי מחסה" מעיף את העיניים, מאחר וצולם ב-16 מ"מ והוגדל אחר כך, ומכיל קטעי-מילואים, במטרה (ואולי מן הסיבה שכל הדור הזה חולה אלימות) ש-לף אקדה. כתעודון מציג הסרט הספר סופי לפסטיבלי הרוק למי-ניהם (התפרצויות דומות קרו בפסטיבלים נוספים לאחר לספק למעריצי מיק ג'אגר הזדמנות לחזות בהתפתלויותיו.

תנו לי מחסה (תל-אביב, תל-אביב, ארצות-הברית) — פעם, לפני המון שנים, היה סרט בשם "וודסטוק", שדיבר על נוער מסוג חדש, על שירי-מחאה, על ענני חשיש מתקתקים, ומעל לכל, על אהבה השוררת בין כל בני-הנוער. זה היה בפרה-היסטוריה. היום מגיע אלינו סרט המראה אלימות, רצח, עסקנים עשירים, פול-חיאילים פרוע. האהבה הלכה ואיננה עוד.

לכאורה, מפרידים דורות בין שתי נקודות אלה. למע-שה, וודסטוק ואלטאמונט (האחרון הוא הפסטיבל סביבו בנוי "תנו לי מחסה") התרחשו באותה השנה. הסרט התייעווי של האחים מייזלס עוקב אחרי כל ההכנות להופעה של "האבנים המתגלגלות" באלטאמונט, עד להופעה עצמה ולמיקרה הרצח שקרה בו, כאשר "מלאכי הגיהנום" הידועים לשימצה (רוכבי-אופנועים פראיים ומסוכנים), אשר התמנו — שזמו שמיים — דווקא על שמירת הסדר, היכו באכזריות, מיצפו גולגולות, ולבסוף אף תקעו סינן בגבו של צעיר, אשר מסיבה בלתי-ידועה (ואולי מן הסיבה שכל הדור הזה חולה אלימות) ש-לף אקדה. כתעודון מציג הסרט הספר סופי לפסטיבלי הרוק למי-ניהם (התפרצויות דומות קרו בפסטיבלים נוספים לאחר לספק למעריצי מיק ג'אגר הזדמנות לחזות בהתפתלויותיו.